מעמך. כי דרוש ידרשנו ה' מלהיות מעמך: **לנפקותא בעלמא.** כלומר והדין זוז מאי ליהוי לי להוסלה ודבורא הוא דלא לפקיק ללא גמר דיבורו (ג) **דלמר עלי לנפקותא: דלכיב כפיך.** כלאר דברת כפיך (ג) ילא מפי לדקה (ישעיה מה): **לו ולמא שאני לדקה.** להכי (ו) אית לה יד ללא חזית ללא לעייט לאבל הפקר להא נמי אפי' לעשירים חזי מי אמרת דיש להן יד: **יש יד לגיט הכסא.** היכא ללא אמר בפירוש ללהוי בית הכסא מי הוי הזמנה ואסור להמפלל בו: **חדא מגו חדא קא מיבעיא ליה.** לדקא מיבעיא ליה אי זימון מועיל בעי נמי אי אית ליה יד או לא: (ד) **מנודה אני לך.** (ה) כלומר כמנודה שאסור להסנותו כך להא אסור ליהנות ממך: **ר' עקיבא היא** (ו) **חוכך הוא להחמיר.** כלאס שמתכך לילך ולילך כך ליהו לא בריר ליה שיהא ולאי אסור: **לענין מלקות.** שאם עבר ליהו לוקה כל כך ולאי לא היה מתמיר: **נגדיא ממך.** למשמע בפירוש להא מנודה לך להיינו ולאי לכולי עלמא אסור: שמתא היו כל כך כנידוי:

קסבר

לבית הכסא או לא היכי דמי אילימא דאמר הדין ביתא ליהוי בית הכסא והדין נמי ההוא בית הכסא נמי הוה אלא כגון דאמר והדין ולא אמר נמי מאי הדין דאמר והדין נמי בית הכסא או דלמא מאי והדין לתשמישא בעלמא קאמר מכלל דפשיטא ליה לרבינא דיש זימון לבית הכסא והא מיבעיא ליה לרבינא (א) [ו]הזמינו לבית הכסא מהו [א] (ו) הזמינו לבית המרחץ מהו זימון מועיל או אין זימון מועיל רבינא חדא מגו חדא קמיבעיא ליה זימון מועיל או אין זימון מועיל את"ל (ז) יש זימון יש יד או אין יד (ח) תיבעי ליה: מנודה אני לך וכו': אמר אביי מודה ר"ע לענין מלקות שאינו לוקה דאם כן ניתני ר' עקיבא מחמיר אמר רב פפא בנדינא מינך דכולי עלמא לא פליגי דאסור משמתנא מינך לכולי עלמא שרי במאי פליגי במנודה

[מ"ל יש יד לגיט הכסא. משום דכיון דמתקן לע"ג דלא כתיבא בהדיא אין היקש למתלה: **הפקר מאי מי אמרינן היינו לדקה או לא.** והאי דלא מספקא לן אי יש יד לשבועה או לא משום דבהדיא איתקוש כי ילוד נדר או השבע שבועה[ט] והיינו דתנן (לקמן ט.) כנדרי רשעים נדר במזיר בקרבן ובשבועה אלמא יש יד לשבועה: **יש יד לגיט הכסא.** שיהא מסור לקרות בו ק"ש: **חדא מגו חדא קמיבעיא ליה.** כלומר אע"ג יש זמון יש יד או אין יד: **ולענין הלכה.** נקדושין נקיטינן לחומרא דיש יד לכיון דבעיין לא אפשיטא הוה ליה ספיקא לחומרא ולחומרת. ובפאה ולדקה כתב הרמב"ן ז"ל דאע"ג ז"ל נמי דאזלינן לחומרא כיון דאזלינן בתיקו וכן כתב הרמב"ן ז"ל בהלכותיו דבעיין לדקה לא אפשיטא בהדיא דיש יד לדקה וקיימא לן נמי דכל תיקו דאיסורא לחומרא ומאי דאמר ז"ל דסוגיין דיש יד לדקה היינו משום דקאמרינן אם תמצא לומר קאמר אם תמצא לומר יש יד לדקה וזה אפשר הוא על דרך הרמב"ם ז"ל שפוסק בכל מקום כאם תמצא לומר. אבל במאי דקיימא לן נמי בכל תיקו לאיסורא לחומרא ונראה שהסכים גם כן לזה הרמב"ם ז"ל ומתהני עליהן שהרי סוגיא מפורשת היא בפוף פרק הזורע ולאלייס (חולין דף קלב.) שפפק ממון עגייס הרי הוא ספק ממון לאזלינן ביה לקולא לנתבע מדמקשינן התם אמתני' דגר שנתגייר והיה לו פרה ונשתת וכו' תנן ספק ממון פטור אלמא אפיקא לקולא ורמינהו חורי נמליס שבתוך הקמה וכו' ואילטריך לשנויי הכא פרה בחזקת פטורה קיימא קמה בחזקת חיוב קיימא אלמא טעמא דבחזקת חיוב קיימא הא לאו הכי ספק פטור ואם איתא דספק ממון עגייס הוה ליה ספיקא לאיסורא למה לי לשנויי הכי. ועוד להתם נמי מקשי ליה תבי ועיסה דבחזקת פטורה ותנן גר שנתגייר וכו' ספק חייב ואמר ליה ספק איסורא לחומרא ספק ממונא לקולא ואם איתא דספק עגייס מקרי ספק איסורא בההוא פירוקא גופיה הוה מצי לשנויי ליה הא לאקשי מחורי נמליס אמתני'. ועוד לאמרינן התם בפ"ק דיומא (דף ח:) תנן התם האמומין לא חייבו חותם להפרים אלא כדי תרומת מעשר וחלה ואקשינן בשלמא תרומה גדולה דתניא וכו' מעשר ראשון ומעשר עני המוניא מחבירו אלא לאו הכי ספק פטור הוא ספק איסורא לחומרא ומשני כלומר לילכא ספיקא דאיסורא אלא דממונא וממונא המוניא מחבירו אלא לאו הכי ספק איסורא לחומרא ומעשר עני המוניא מחבירו עליו הראיה כלומר לילכא ספיקא דאיסורא אלא דממונא ומעשר שני נפרשה ונסקוה וניכלוה בירושלים ואם איתא דספק עגייס הוה ליה ספיקא דאיסורא הוא כי היכי דקאיא ליה מעשר שני תקאי ליה נמי מעשר עני אלא ודאי ספיקא [דממון] ולקולא ואין יד. וכן נמי גבי בית הכסא דאפי' אם תמצא לומר זימון מועיל לא מהני אלא מדרבנן והוה ליה ספיקא דרבנן ולקולא: (ט) **מנודה אני לך ר' עקיבא חוכך הוא להחמיר.** חוכך כאלם שהוא מסופק בדבר ומתאכך בעצמו אפי' שאינו יכול לברכו. אי נמי מלשון חיך [פיוט יב] כלומר שהיה מטעים לאכו להחמיר: **מודה היה ר"ע לענין מלקות שאינו לוקה.** דהא מספיקא הוא שהיה מאמיר ולא שהיה הדבר ברור לו. ומיהו שמעינן (ו) דידות נמי למלקות אימרינן דאי לא מאי מודה מולה ר"ע פשיטא: **נדינא מינך דכ"ע אסור.** כלומר אסור ולוקה. ומיהו דוקא בדאמר שאני אוכל לך כדאמר שמואל לעיל (דף ד:) גבי מופרשני מרולקני בכולן עד שיאמר שאני אוכל לך וכו' ובנדינא נמי דכותייהו שהוא לשון הרהקה: **משמיתנא מינך דכ"ע שרי.** לאפילו אמר שאני אוכל לך אימורא נמי ליכא שאין זה לשון נדר אלא לשון שמתא. והיינו נמי דבעובדא דההוא גברא [ע"ב] דאמר משמיתנא מינכסי אמרינן ופליגא דרב אסלא אע"ג דאמר משמיתנא מינכסי הוי מוכיח [כאילו אמר] שאני אוכל לך: **כאילו אמר שאני אוכל לך.** כלומר ואמר נמי שאני אוכל לך. להאי לישנא דאמוראי אסור ומשמע הכי ר"ע סבר ליעגן בנדויא הוא כלומר שלא יהנה לשון ריחוק והכאל כמופרשני מרולקני כאמתגרגמין והאי נמי [ויקרא טו] ומשומאה מרחוקה הלכך לאסור ורבנן סברי ליעגן בנדויא אלא לשון נזיר בלבד: **אלמא קסבר כאמתנא פליגי.** לסבירא ליה לטעמא דר"ע דכיון דשוי עפיה כאלייה כאמתנא הוא שלשון בני אלם לאמרו על נדוי בלבד: **ולענין הלכה** לא קיימא לן כר' עקיבא מלאינן הלכה כת"ק פוסקין מן המשנה והמנודה: כאלם שמתאכך לילך ולילך כך ליהו לא בריר ליה שיהא ולאי אסור: **לענין מלקות.** שאם עבר ליהו לוקה כל כך ולאי לא היה מאמיר: **נגדיא ממך.** למשמע בפירוש להא מנודה לך להיינו ולאי לכולי עלמא אסור: שמתא היו כל כך כנידוי:

קסבר

מעמך זה לקט שכחה ופאה. דכתולהו כתיב אם השני עמך: **מאי והדין לנפקותא בעלמא.** ומאן דאמר הדין זוזא לצדקה והדין נמי ההוא צדקה עצמה היא אלא כגון דאמר הדין ולא אמר נמי מאי הדין דאמר והדין נמי צדקה קאמר או דלמא [מאי] והדין (נמי) לנפקותא בעלמא קאמר ודבורא הוא דלא אסקיה מי אמרינן כיון דאיתקש לקרבנות דכתיב בפיך זו צדקה מה קרבנות יש להן יד אף צדקה יש לה יד או דלמא לבל תאחר הוא דאיתקש דיש יד להפקר או דלמא אין יד להפקר היינו צדקה אם תמצא לומר קאמר אם תמצא לומר יש יד לצדקה דאין היקש למחצה הפקר מי אמרינן היינו צדקה או דלמא שאני צדקה דצדקה לא חזיא אלא לעניים אבל הפקר בין לעניים בין לעשירים בעי רבינא יש יד לבית הכסא או לא היכי דמי אילימא דאמר הדין ביתא ליהוי בית הכסא והדין נמי ההוא בית הכסא נמי הוה אלא כגון דאמר והדין ולא אמר נמי מאי הדין דאמר והדין נמי בית הכסא או דלמא מאי והדין לתשמישא בעלמא קאמר מכלל דפשיטא ליה לרבינא דיש זימון לבית הכסא והא מיבעיא ליה לרבינא (א) [ו]הזמינו לבית המרחץ מהו זימון מועיל או אין זימון מועיל רבינא חדא מגו חדא קמיבעיא ליה זימון מועיל או אין זימון מועיל את"ל (ז) יש זימון יש יד או אין יד (ח) תיבעי ליה: מנודה אני לך וכו': אמר אביי מודה ר"ע לענין מלקות שאינו לוקה דאם כן ניתני ר' עקיבא מחמיר אמר רב פפא בנדינא מינך דכולי עלמא לא פליגי דאסור משמתנא מינך לכולי עלמא שרי במאי פליגי במנודה

[מ"ל יש יד לגיט הכסא. משום דכיון דמתקן לע"ג דלא כתיבא בהדיא אין היקש למתלה: **הפקר מאי מי אמרינן היינו לדקה או לא.** והאי דלא מספקא לן אי יש יד לשבועה או לא משום דבהדיא איתקוש כי ילוד נדר או השבע שבועה[ט] והיינו דתנן (לקמן ט.) כנדרי רשעים נדר במזיר בקרבן ובשבועה אלמא יש יד לשבועה: **יש יד לגיט הכסא.** שיהא מסור לקרות בו ק"ש: **חדא מגו חדא קמיבעיא ליה.** כלומר אע"ג יש זמון יש יד או אין יד: **ולענין הלכה.** נקדושין נקיטינן לחומרא דיש יד לכיון דבעיין לא אפשיטא הוה ליה ספיקא לחומרא ומאי דאמר ז"ל דסוגיין דיש יד לדקה היינו משום דקאמרינן אם תמצא לומר קאמר אם תמצא לומר יש יד לדקה וזה אפשר הוא על דרך הרמב"ם ז"ל שפוסק בכל מקום כאם תמצא לומר. אבל במאי דקיימא לן נמי בכל תיקו לאיסורא לחומרא ונראה שהסכים גם כן לזה הרמב"ם ז"ל ומתהני עליהן שהרי סוגיא מפורשת היא בפוף פרק הזורע ולאלייס (חולין דף קלב.) שפפק ממון עגייס הרי הוא ספק ממון לאזלינן ביה לקולא לנתבע מדמקשינן התם אמתני' דגר שנתגייר והיה לו פרה ונשתת וכו' תנן ספק ממון פטור אלמא אפיקא לקולא ורמינהו חורי נמליס שבתוך הקמה וכו' ואילטריך לשנויי הכא פרה בחזקת פטורה קיימא קמה בחזקת חיוב קיימא אלמא טעמא דבחזקת חיוב קיימא הא לאו הכי ספק פטור הוא ספק איסורא לחומרא ומשני כלומר לילכא ספיקא דאיסורא אלא דממונא וממונא המוניא מחבירו אלא לאו הכי ספק איסורא לחומרא ומעשר עני המוניא מחבירו עליו הראיה כלומר לילכא ספיקא דאיסורא אלא דממונא ומעשר שני נפרשה ונסקוה וניכלוה בירושלים ואם איתא דספק עגייס הוה ליה ספיקא דאיסורא הוא כי היכי דקאיא ליה מעשר שני תקאי ליה נמי מעשר עני אלא ודאי ספיקא [דממון] ולקולא ואין יד. וכן נמי גבי בית הכסא דאפי' אם תמצא לומר זימון מועיל לא מהני אלא מדרבנן והוה ליה ספיקא דרבנן ולקולא: (ט) **מנודה אני לך ר' עקיבא חוכך הוא להחמיר.** חוכך כאלם שהוא מסופק בדבר ומתאכך בעצמו אפי' שאינו יכול לברכו. אי נמי מלשון חיך [פיוט יב] כלומר שהיה מטעים לאכו להחמיר: **מודה היה ר"ע לענין מלקות שאינו לוקה.** דהא מספיקא הוא שהיה מאמיר ולא שהיה הדבר ברור לו. ומיהו שמעינן (ו) דידות נמי למלקות אימרינן דאי לא מאי מודה מולה ר"ע פשיטא: **נדינא מינך דכ"ע אסור.** כלומר אסור ולוקה. ומיהו דוקא בדאמר שאני אוכל לך כדאמר שמואל לעיל (דף ד:) גבי מופרשני מרולקני בכולן עד שיאמר שאני אוכל לך וכו' ובנדינא נמי דכותייהו שהוא לשון הרהקה: **משמיתנא מינך דכ"ע שרי.** לאפילו אמר שאני אוכל לך אימורא נמי ליכא שאין זה לשון נדר אלא לשון שמתא. והיינו נמי דבעובדא דההוא גברא [ע"ב] דאמר משמיתנא מינכסי אמרינן ופליגא דרב אסלא אע"ג דאמר משמיתנא מינכסי הוי מוכיח [כאילו אמר] שאני אוכל לך: **כאילו אמר שאני אוכל לך.** כלומר ואמר נמי שאני אוכל לך. להאי לישנא דאמוראי אסור ומשמע הכי ר"ע סבר ליעגן בנדויא הוא כלומר שלא יהנה לשון ריחוק והכאל כמופרשני מרולקני כאמתגרגמין והאי נמי [ויקרא טו] ומשומאה מרחוקה הלכך לאסור ורבנן סברי ליעגן בנדויא אלא לשון נזיר בלבד: **אלמא קסבר כאמתנא פליגי.** לסבירא ליה לטעמא דר"ע דכיון דשוי עפיה כאלייה כאמתנא הוא שלשון בני אלם לאמרו על נדוי בלבד: **ולענין הלכה** לא קיימא לן כר' עקיבא מלאינן הלכה כת"ק פוסקין מן המשנה והמנודה: כאלם שמתאכך לילך ולילך כך ליהו לא בריר ליה שיהא ולאי אסור: **לענין מלקות.** שאם עבר ליהו לוקה כל כך ולאי לא היה מאמיר: **נגדיא ממך.** למשמע בפירוש להא מנודה לך להיינו ולאי לכולי עלמא אסור: שמתא היו כל כך כנידוי:

קסבר

מעמך זה לקט שכחה ופאה. דכתולהו כתיב אם השני עמך: **מאי והדין לנפקותא בעלמא.** ומאן דאמר הדין זוזא לצדקה והדין נמי צדקה עצמה היא אלא כגון דאמר הדין ולא אמר נמי מאי הדין דאמר והדין נמי צדקה קאמר או דלמא [מאי] והדין (נמי) לנפקותא בעלמא קאמר ודבורא הוא דלא אסקיה מי אמרינן כיון דאיתקש לקרבנות דכתיב בפיך זו צדקה מה קרבנות יש להן יד אף צדקה יש לה יד או דלמא לבל תאחר הוא דאיתקש דיש יד להפקר או דלמא אין יד להפקר היינו צדקה אם תמצא לומר קאמר אם תמצא לומר יש יד לצדקה דאין היקש למחצה הפקר מי אמרינן היינו צדקה או דלמא שאני צדקה דצדקה לא חזיא אלא לעניים אבל הפקר בין לעניים בין לעשירים בעי רבינא יש יד

מסורת הש"ס

ב) ר"ה ה., ג) ג' הרא"ש כפקקיו בעי רבא, ג) [ר"ה ו.], ד) [כריתות כב:], ה) נדרים כו. שבת י., ו) [עי' תוס' שבת יח: ד"ה שאינו], ז) ס"ל אין לה, ח) [עי' בפרש"י במשנה ג.], ט) [עי' פרש"י שם], י) [במדבר ל], כ) [שיך למשנה לעיל ג.], ל) שיך לע"ב,

תורה אור השלם

1. כִּי תִדֹּר נֶדֶר לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא תְאַחֵר לְשַׁלְּמוֹ כִּי דָרֹשׁ יְדָרְשֶׁנּוּ יְיָ אֱלֹהֶיךָ מֵעִמָּךְ וְהָיָה בְךָ חֵטְא: דברים כג כב
2. מוֹצָא שְׂפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר וְעָשִׂיתָ כַּאֲשֶׁר נָדַרְתָּ לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ נְדָבָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּפִיךָ: דברים כג כד

הגהות הב"ח

(ה) גמ' מיבעי ליה. נ"ב מוס' פי' כמו תיקו: (ו) רש"י ד"ה לנפקותא וכו' ללא גמר דיבורו דבעי מימר עלי לנפקותא: (ז) ד"ה דכתיב וכו' כפיך זו צדקה דכתיב יפא מפי לדקה: (ד) ד"ה מנודה וד"ה כ' עקיבא נ"ב שייך למתניתין:

גליון הש"ס

גמ' יש יד לצדקה. קשה לי הא הר"ן לעיל ד"ה בעי ר"פ כתב הא דמיבעי בקידושין ולא יליפי ממה מלינו מנדרים דללמא נדרים ממילי דפאה כתובות בעלמא מיילף מסק"כ בקידושין ר"פ מפי מפקא ליה הכא בלדקה הא לדקה ממש"ה אלא ללמד בעלמא דיש יד ללדקה. עוי' בהר"ן ד"ה ולענין הלכה כו' דיש יד לצדקה. עי' בר"ן פ"ק דקידושין ד' רמ ע"ב: **בהר"ן** ד"ה מודה היה ר"ע. דידות נמי למלקות עי' לעיל ד' ד ע"ב בר"ן ד"ה מיתי כמה מלינו:

הגהות הגר"א

[א] גמ'(הזמינו לבית המרחץ מהו) תס"מ סי' פד ס"ק ג'. והסמת יוהס דלכו):

פירוש הרא"ש

מעמך זו לקט שכחה **ופאה.** דכתולהו כתיב אם השני עמך: **מאי והדין לנפקותא בעלמא.** ומאן דאמר הדין זוזא לצדקה **בעלמא** קאמר: **בפיך** זו צדקה. ופ"ק דר"ה (דף ו.) דרשינן מהכא נלדקה בל מתאחר: יש יד **לבית הכסא.** מדרבנן קא בעי ומקשי דוהיה מתניך קדום לו ידעינן ללא בית הכסא עלמו ומיבעיא ליה מי עבוד רבנן הרחקה לאסור גם יד בית הכסא: **מתני'** חובב בזה מנודה **אני לך.** פי' ריע"ג לשמואל דאמר גבי מודרני מופרשני דבעי שיאמר עמו שאני אוכל ה"ס הכא גבי מנודה אני לך דבעי שיאמר עמו שאני אוכל לך דאל"כ אמרי' דאמר ר"ע מחמיר היה כמו כי מרוחקני ממך דבעי ליעגן במנודה מלישמע דמרוחקני ול"ע דא"כ שמואל היה לו להאמרן לומר דבריו עד כאן והוה קאי אכולה מילתא דאמרי' דכ"ע לר"י דהכא ודאי מנודה שמואל ללא בעיגן שאני אוכל לך לאיז לספקן בהרחקת ד"ש דאמר לה תנא: **משמתנא לכולי עלמא שרי.** לשון שמתא הוא ולא יד לגדל אבל נדוי משמע נדל ולא לשון נדוי אי נמי

לשון המון עם בבבל היו קורין לנדוי בוקא שמתא ולא נדוי:

כ"ע מחמיר מימא מלמודא דדייק מהכיכות הלשון למילתיה דר"ע דקתני מוכך בזה להחמיר וע"ז הוא אומר ר"ע מחמיר ולישתוק מחולר והיא גופה אין להקשות אחמי אין התלמוד מדקדק מעיטה לו לאסור להחמיר אילא לומר לו דיוק מעיטה ר' כמו מהריכות הל': **נדינא מינך ב"ע ל"פ דאסור.** פי' משום דל' נע ונד הוא ע"כ מועיל שפיר כלא שאני אוכל לך ושפיר הוי ידיעה מוכיחות טפי ממודרני ממך לאין לספקן בהרחקה ד"ש משום לשון נדינא לו משמע כלל ר' דהרחקה ללא משמע שאני נע ונד מלישנות ממך: **משמתנא ב"ע לא פליגי דשרי.** לשון קללה הוא כמו מקוללני ממך ואפילו אמ"ל שמנדה עצמו מלעצמו בד' אמותיו מכ"מ אינו אסור הנאה לו משמע:

תוספות

הפקר היינו צדקה. לקמן מפקיר בשביל שיזכו בה עניים ומסיק מ"מ הפקר הוי לעניים ולעשירים: **ואם תמצא לומר דאין היקש למחצה.** וא"ת שפיר קאמר לאין היקש למתלה ומאי מיבעיא ליה לגבי לדקה ה"ל דשפיר דכיון דכתיב [שמות כג] כי יפגע שור אויבך ופגעת תשיבנו לו ואפילו הכי לא מחייב עד שיאמר לו הרי שלך לפניך אלמא לא מהני הזמנה בלא אמירה ומיהו יש לומר דהתם שאני דכתיב השב תשיבנו ומשמע שיחזיר לו ממש אבל הכא לא כתיב אלא שיפרוש לו ויניח לפניו ולא בעי אמירה:

כה א מיי' פ"ח מהל' מתנות עניים הל' ג טוש"ע י"ד סימן רנח סעי' ג:
כו ב מיי' פ"ג מהלכות נדרים הל' טו טוש"ע ח"מ סי' רעג סעי' ח:
ג] מיי' שם הל' טו טוש"ע שם סעי' ה:]
כז ד ה מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה ג טוש"ע ח"מ סי' פג סעי' ג:

מוסף רש"י

מעמך זה לקט שכחה ופאה. שהן תלוין אל עני דכתיב ביה (שמות כג) את העני עמך (ר"ה ה:).
בנדינא מינך. דהכי הוא כאילו אמר הריני נזוף מעלייך שלא תהנה מאלך וידיים מוכיחות הן שזה לשון שמתא (ראמ"ה בשמו). משמתנא מינך לכולי עלמא שרי. נאתכניי מיניה שלין זה לשון חיסור הנאה אלא לשון שמתא, ואע"פ שהוא מענין מנודה אני לך (שם). במאי פליגי. ר' עקיבא ורבנן בשמתיתין (שם).

תוספות

הפקר היינו צדקה. לשמש מפקיר בשביל שיזכו בה עניים ומסיק מ"מ הפקר הוי לעניים ולעשירים: **ואם תמצא לומר דאין היקש למחצה.** וא"ת שפיר קאמר לאין היקש למתלה ומאי מיבעיא ליה לגבי לדקה ה"ל דשפיר דכיון דכתיב [שמות כג] כי יפגע שור אויבך ופגעת תשיבנו לו ואפילו הכי לא מחייב עד שיאמר לו הרי שלך לפניך אלמא לא מהני הזמנה בלא אמירה ומיהו יש לומר דהתם שאני דכתיב השב תשיבנו ומשמע שיחזיר לו ממש אבל הכא לא כתיב אלא שיפרוש לו ויניח לפניו ולא בעי אמירה:

כה א מיי' פ"ח מהל' מתנות עניים הל' ג טוש"ע י"ד סימן רנח סעי' ג:
כו ב מיי' פ"ג מהלכות נדרים הל' טו טוש"ע ח"מ סי' רעג סעי' ח:
ג] מיי' שם הל' טו טוש"ע שם סעי' ה:]
כז ד ה מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה ג טוש"ע ח"מ סי' פג סעי' ג: